

על הפרשה ועניני דיומא

זהר הקדוש מתוק מדבש עם פרוש

זר חדש חלק א - ורא/ויצא		
יום	וילנא	מתוק מדבש
ראשון	ז' ע"א	תקנ-תקכב
שני	ח' ע"ב	תקכב-תקל"א
שלישי	ט' ע"א	תקל"א-תקל"ב
רביעי	י' ע"ב	תקל"ב-תקל"ג
חמישי	יא ע"א	תקל"ג-תקל"ד
שישי	יב ע"ב	תקל"ד-תקל"ה
שבת	יג ע"א	תקל"ה-תקל"ו

לישמיעת שיעורי עמוד היומי
- ברשת ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 319 | פרשת ויהי תשפ"ה

י"ל בעזרה שית"ע"י
בית הוהר "מתוק מדבש" תר. 5315 ירושלים

בְּחַיֵּי יַעֲקֹב הָיוּ עֵינֵי יִשְׂרָאֵל מְאִירוֹת בְּאוֹר הַתּוֹרָה

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אַמְאֵי פִרְשָׁתָא דָא סְתִימָא, רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, בְּשַׁעֲתָא דְמִית יַעֲקֹב, אֶסְתִּימוּ עֵינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, דְּכַדִּין נַחְתּוּ לְגַלוּתָא וְאַשְׁתַּעְבִּידוּ בְּהוּן.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, מַה פְּתִיב לְעִילָא וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גִּשְׁן וַיֵּאֲחִזּוּ בָּהּ, וַיִּפְרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד, וּכְתִיב וַיְחִי יַעֲקֹב, דְּלֹא אֲתַחֲזִי לְאַפְרָשָׁא בֵּין דָּא לְדָא, מַה אֵינּוֹן קְיָיְמִי בְּתַפְנוּקִין דְּמַלְכִין, וְקַבִּילוּ עֲנוּגָא וְכִסּוּפִין לְגַרְמִייהוּ, אוּף יַעֲקֹב נְמִי קָיִים בְּתַפְנוּקִי מַלְכִין, בְּעֲנוּגָא וְכִסּוּפָא לְגַרְמִייהוּ, לֹא אֲתַפְרֵשׁ דָּא מִן דָּא.

וְהִכָּא אַקְרִי וַיְחִי, דְּהָא כָּל יוֹמוֹי לֹא אַקְרִי וַיְחִי, בְּגִין דְּכָל יוֹמוֹי בְּצַעֲרָא הָווּ בְּצַעֲרָא אֲשַׁתְּפַחֵן, עַלֵּיהּ כְּתִיב (אִיוב ג כו) לֹא שְׁלוֹתִי וְלֹא שְׁקַטְתִּי וְלֹא נַחְתִּי וַיָּבֵא רָגְזוֹ, אַבְּל בְּתַר דְּנַחַת

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

בְּחַיֵּי יַעֲקֹב הָיוּ עֵינֵי יִשְׂרָאֵל מְאִירוֹת בְּאוֹר הַתּוֹרָה

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, שׁוֹאֵל אַמְאֵי פִרְשָׁתָא דָא סְתִימָא לְמַה פִּרְשָׁה זו סְתוּמָה, רְצוּנוּ לומר שְׁאִין שׁוּם רוּחַ בְּסִפְרֵי תוֹרָה בֵּין סִיּוּם פִּרְשַׁת וַיֵּגֶשׁ לְהַתְחַלֵּת פִּרְשַׁת וַיְחִי, רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר לְכֵן פִּרְשָׁה זו סְתוּמָה, כִּי בְּשַׁעֲתָא דְמִית יַעֲקֹב אֶסְתִּימוּ עֵינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל בְּשַׁעֲתָא שְׁמַת יַעֲקֹב אֲבִינוּ נִסְתַּמוּ עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, רְצוּנוּ לומר כִּי בְּעוֹד שֶׁהָיָה יַעֲקֹב חַי הָיוּ עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל מְאִירוֹת בְּאוֹר הַתּוֹרָה, וּכְשֶׁמַת נִסְתַּמוּ עֵינֵי שְׂכֵלֶם מִלְרְאוֹת אוֹר הַתּוֹרָה, רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, דְּכַדִּין נַחְתּוּ לְגַלוּתָא וְאַשְׁתַּעְבִּידוּ בְּהוּן שְׂאֹז כְּשֶׁמַת יַעֲקֹב יָרְדוּ יִשְׂרָאֵל בְּגַלוּת וְהַתְחִילוּ הַמִּצְרַיִם לְשַׁעְבְּדָם.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר הַטַּעַם שֶׁפִּרְשָׁה זו סְתוּמָה וְגַם טַעַם סְמִיכוֹת הַפִּרְשׁוֹת, כִּי מַה כְּתִיב לְעִילָא מַה כְּתוּב לְמַעַלָּה בְּסוּף פִּרְשַׁת וַיֵּגֶשׁ, וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גִּשְׁן וַיֵּאֲחִזּוּ בָּהּ וַיִּפְרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד, וּכְתִיב וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, וְכִי אָמַר כֵּן כְּתוּב וַיְחִי יַעֲקֹב טַעַם הַדְּבָר דְּלֹא אֲתַחֲזִי

לְאַפְרָשָׁא בֵּין דָּא לְדָא שְׁאִין רְאוּי לְהַפְרִיד בֵּין אֵלוּ שְׁתֵּי פִרְשׁוֹת, לְהוֹרוֹת מַה אֵינּוֹן קְיָיְמִי בְּתַפְנוּקִין דְּמַלְכִין וְקַבִּילוּ עֲנוּגָא וְכִסּוּפִין לְגַרְמִייהוּ כְּמוֹ שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִמְצְאוּ בְּתַעֲנוּגֵי מַלְכִים וְקַבְּלוּ תַעֲנוּגִים וּדְבָרִים נַחְמָדִים לְעַצְמָם, אוּף יַעֲקֹב נְמִי קָיִים בְּתַפְנוּקִי מַלְכִין בְּעֲנוּגָא וְכִסּוּפָא לְגַרְמִייהוּ אִף יַעֲקֹב הָיָה נִמְצָא בְּתַעֲנוּגֵי מַלְכִים בְּתַעֲנוּג וְחִמְדָּה לְעַצְמוֹ, לֹא אֲתַפְרֵשׁ דָּא מִן דָּא לְכֵן לֹא נִפְרְדוּ הַשְׁתֵּי פִרְשׁוֹת זו מִזוּ.

וְאָמַר כִּי וְהִכָּא אַקְרִי וַיְחִי כֵּאֵן בְּמִצְרַיִם אֲנִי קוֹרָא וַיְחִי יַעֲקֹב, רְצוּנוּ לומר שְׁנַחֲשֹׁב לוֹ לְחַיִּים טוֹבִים, דְּהָא כָּל יוֹמוֹי לֹא אַקְרִי וַיְחִי שְׁהָרִי כָּל יָמָיו לֹא נִקְרְאוּ חַיִּים, בְּגִין דְּכָל יוֹמוֹי בְּצַעֲרָא הָווּ, בְּצַעֲרָא אֲשַׁתְּפַחֵן לְפִי שְׂכֵל יָמָיו הָיוּ בְּצַעַר, וּבְצַעַר הָיוּ נִמְצְאִים, עַלֵּיהּ כְּתִיב עַל יַעֲקֹב כְּתוּב לֹא שְׁלוֹתִי בְּבֵיתוֹ שֶׁל לְכוּ, וְלֹא שְׁקַטְתִּי מַעֲשׂוֹ וּמִשְׁרוֹ, וְלֹא נַחְתִּי מִצְרוֹת דִּינָה וּשְׂכָם, וַיָּבֵא רָגְזוֹ זֶה רָגְזוֹ שֶׁל יוֹסֵף, אַבְּל בְּתַר דְּנַחַת לְמִצְרַיִם אַקְרִי וַיְחִי אַבְּל אַחַר שֶׁיָּרַד לְמִצְרַיִם אֲזַי נִקְרָא וַיְחִי יַעֲקֹב, חֲמָא לְבָרִיָּה מִלְּפָא כִּי רָאָה אֶת בְּנוֹ יוֹסֵף מִלְּפָא וַיִּנְשָׂא בְּצַדִּיקוֹ,

למצרים אקרי ויחי, חמא לבריה מלפא, חמא לכל בנוי זפאין צדיקים, וכלהו בתענוגי ותפנוקי עלמא, והוא יתיב ביניהון פחמר טב דיתבי על דורדייה, בדין אקרי ויחי יעקב, ולא פריש בין ויפרו וירבו מאד לוויחי יעקב, והכי אתחזי.

חיי האדם בדבקות בוראו הם הנקראים חיים

שבע עשרה שנה, מאי טעמא שבע עשרה שנה, אלא אמר רבי שמעון, כל יומי דיעקב בצערא הו, בצערא אעבר לון בקדמיתא, פיון דחמא ליוסף והוה קאים קמיה, פד יעקב מסתפל ביוסף הוה אשתלים בנפשיה פאילו חמא לאמיה דיוסף, דשפירו דיוסף דמי לשפירו דרחל, והוה דמי בגרמיה פמה דלא אעבר עליה צערא פיומוי.

וכד יוסף אתפרש מניה, בדין אתקיים, לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רגז, דדא קשיא ליה ליעקב מפל מה דעבר, ובזמנא דאתפרש יוסף מניה מה פתיב, (בראשית לו ב) יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה וגו', וכל יומין דיעקב לא הוה ליה צערא פהאי, והוה בכי פל יומא לאינון שבע עשרה שנה דיוסף.

מאי קאתיבו ליה, (שם מו ד) ויוסף ישית ידו על עיניו, הא לך שבע עשרה שנה אחרנין, בענוגין ותפנוקין והנאות וכסופין, הדא הוא דכתיב ויחי יעקב בארץ מצרים שבע

מתוק מדבש

דיוסף היה נשלם בנפשו פאלו ראה את רחל אמו של יוסף, דשפירו דיוסף דמי לשפירו דרחל כי יפיו של יוסף היה דומה ליפיה של רחל, והוה דמי בגרמיה פמה דלא אעבר עליה צערא פיומוי ואז היה נדמה לו פאלו לא עבר עליו צער מימיו.

וחזור לדבריו דלעיל, ואמר וכד יוסף אתפרש מניה וכאשר יוסף נפרד ונאבד ממנו, בדין אתקיים אז נתקיים בו כל הפסוק של לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רגז פנזכר למעלה, דדא קשיא ליה ליעקב מפל מה דעבר שזה הצער של אבדת יוסף ממנו, היה קשה לו יותר מפל הצרות שעברו עליו כל ימיו, ובזמנא דאתפרש יוסף מניה ובזמן שיוסף נפרד ממנו מה פתיב, יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה וגומר, וכל יומין דיעקב לא הוה ליה צערא פהאי וכל ימיו של יעקב לא היה לו צער כמו הצער של אבדת יוסף, והוה בכי פל יומא לאינון שבע עשרה שנה דיוסף והיה בוכה כל ימיו על יוסף שהיה בן שבע עשרה שנה פשנאבד ממנו.

מאי קאתיבו ליה מה השיבו לו מן השמים ויוסף ישית ידו על עיניו, פרושו הא לך שבע עשרה שנה אחרנין בענוגין ותפנוקין והנאות וכסופין הרי לך שבע עשרה שנה אחרות בתענוגים ומעדנים והנאות

חמא לכל בנוי זפאין צדיקים וראה את כל בניו זכאים וצדיקים, וכלהו בתענוגי ותפנוקי עלמא וכלם היו בתענוגים ומעדני עולם, והוא יתיב ביניהון פחמר טב דיתבי על דורדייה והוא ישב ביניהם פנין הטוב השוקט על שמריו, בדין אקרי ויחי יעקב אז אני קורא עליו ויחי יעקב, ולא פריש לכן לא הפריד בין ויפרו וירבו מאד לוויחי יעקב, והכי אתחזי וכן ראוי להיות אלו השתי פרשיות בהמשך אחד.

(דף רטו ע"ב, ובביאורינו כרך ד עמ' שפב-שפג)

חיי האדם בדבקות בוראו הם הנקראים חיים

שבע עשרה שנה, שואל מאי טעמא מה הטעם שהתורה מספרת שיעקב חי במצרים שבע עשרה שנה לא פחות ולא יותר, ומתרץ אלא אמר רבי שמעון, פל יומי דיעקב בצערא הו פל ימיו של יעקב היו בצער, בצערא אעבר לון בקדמיתא כי בצער ובמכאובים עברו ימיו בתחלה עד שינד למצרים, פיון דחמא ליוסף והוה קאים קמיה פיון שינד למצרים וראה את יוסף עומד לפניו, פד יעקב מסתפל ביוסף פשיעקב הסתפל ביוסף, הוה אשתלים בנפשיה פאילו חמא לאמיה

עֲשֶׂרָה שָׁנָה וְגו', תָּנָא כּל אֵינוֹן שְׁנִין שְׁכִינְתָּא יִקְרָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲמִיָּה אֲשֶׁתְּפַחָא, וּבְגִין כְּךָ חַיִּים אֶקְרוּן.

שְׂמֻחָה שֶׁל מִצְוָה מְמִשִּׁיכָה עַל הָאָדָם הַשְּׂרָאָת הַשְּׁכִינָה

תָּא חֲזִי פְתִיב, (שם מה כו) וְתַחֲי רִוַח יַעֲקֹב אֲבִיָּהֶם, אֲתַחֲזִי דְהָא בְּקַדְמִיתָא מִית הֵנָּה הוּא רִוַחָא דִּילִיָּה, וְלֹא הוּא מִתְפִּוּיִן לְקַבְלָא רִוַחָא אַחֲרָא, דְהָא רִוַחָא דְלַעֲיִלָּא לֹא שְׂרִיא בְּרִיקְנִיָּא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׁכִינְתָּא לֹא שְׂרִיא אֶלָּא בְּאַתְר שְׁלִים, וְלֹא בְּאַתְר חֶסֶר וְלֹא בְּאַתְר פְּגָיִם, וְלֹא בְּאַתְר עֲצִיב, אֶלָּא בְּאַתְר דְּאֲתַפְּוּוּן בְּאַתְר חָדוּ, וּבְגִין כְּךָ כּל אֵינוֹן שְׁנִין דִּיוֹסְף אֲתַפְּרֵשׁ מֵאֲבוּי וַיַּעֲקֹב הוּא עֲצִיב, לֹא שְׂרִיא בֵּיה שְׁכִינְתָּא.

תָּנָא אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזָר אָמַר רַבִּי אַבָּא, פְּתִיב (תהלים ק ב) עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בְּשֻׂמְחָה בָּאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה, לְאַפְקָא דְלִית פּוֹלְחָנָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶלָּא מְגוּ חֲדוּהָ, דְאָמַר רַבִּי אֲלֶעָזָר לִית שְׁכִינְתָּא שְׂרִיא מְגוּ עֲצִבוּת, דְּכַתִּיב (מ"ב ג טו) וַעֲתָה קָחוּ לִי מִנְגֻן, וְהָיָה כִּנְגֻן הַמִּנְגֵן.

מְתוֹק מְדַבֵּשׁ

אָמַר רַבִּי יוֹסִי הַטַּעַם שֶׁלָּא שְׂרָתָה הַשְּׁכִינָה עַל יַעֲקֹב עַד עֲתָה, כִּי שְׁכִינְתָּא לֹא שְׂרִיא אֶלָּא בְּאַתְר שְׁלִים הַשְּׁכִינָה אֵינָה שׁוֹרָה אֶלָּא בְּמִקּוּם שְׁלָם כְּשֵׁיִשׁ לְאָדָם נִפְשׁ רִוַח נְשֻׁמָּה וְהוּא שְׁלָם בְּכָל הַמְּדוּת, וְלֹא בְּאַתְר חֶסֶר וְלֹא בְּמִקּוּם שְׁחֶסֶר לוֹ הַנִּפְשׁ רִוַח נְשֻׁמָּה, וְלֹא בְּאַתְר פְּגָיִם וְכָל שְׂכָן שְׂאִין הַשְּׁכִינָה שׁוֹרָה בְּאָדָם שֶׁהוּא פְּגוּם בְּעוֹנוֹתָיו, וְלֹא בְּאַתְר עֲצִיב וְלֹא עַל מִי שֵׁיִשׁ בּוֹ מִדַּת הַעֲצִבוּת, אֶלָּא בְּאַתְר דְּאֲתַפְּוּוּן בְּאַתְר חָדוּ אֶלָּא בְּמִקּוּם הַמּוֹכֵן וְהַמְזַמֵּן לְהַשְּׂרָאָת הַשְּׁכִינָה דְּהֵינּוּ בְּאָדָם שֵׁיִשׁ לוֹ שְׂמֻחָה שֶׁל מִצְוָה, וּבְגִין כְּךָ כּל אֵינוֹן שְׁנִין דִּיוֹסְף אֲתַפְּרֵשׁ מֵאֲבוּי וַיַּעֲקֹב הוּא עֲצִיב לֹא שְׂרִיא בֵּיה שְׁכִינְתָּא לְכֵן כּל אֲוֹתָם הַשְּׁנִים שִׁיֹּסְף הָיָה נִפְרָד מֵאֲבוּי וַיַּעֲקֹב הָיָה בְּעֲצִבוּת לֹא שְׂרָתָה עָלָיו הַשְּׁכִינָה.

וּמִכֵּיָּא כָּאֵן מַעֲלַת עֲבוּדַת ה' בְּשֻׂמְחָה, וְאָמַר תָּנָא אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזָר אָמַר רַבִּי אַבָּא, פְּתִיב עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בְּשֻׂמְחָה בָּאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה, בָּא הַכְּתוּב לְלַמֵּד לְאַפְקָא דְלִית פּוֹלְחָנָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶלָּא מְגוּ חֲדוּהָ לְהוֹצִיא שְׂאִין עֲבוּדַת הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֻׁלְמוֹת אֶלָּא מִתּוֹךְ שְׂמֻחָה, דְאָמַר רַבִּי אֲלֶעָזָר, לִית שְׁכִינְתָּא שְׂרִיא מְגוּ עֲצִבוּת אֵין הַשְּׁכִינָה שׁוֹרָה עַל אָדָם כְּשֶׁהוּא בְּעֲצִבוּת, דְּכַתִּיב בְּאַלִּישַׁע הַנְּבִיא כְּשֶׁנִּתְּכַעַס וְנִתְּעַצֵּב עַל יְהוֹרָם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, אָמַר וַעֲתָה קָחוּ לִי מִנְגֻן לְשֻׂמְחָה בְּגוּוֹ, וְהָיָה כִּנְגֻן הַמִּנְגֵן פֶּאֶשֶׁר הַמִּנְגֵן הַתְּחִיל לִנְגֵן שְׂרָתָה עָלָיו רִוַח הַנְּבוּאָה. (דף רטו ע"ב, ובכּיאוּרֵינוּ כַּרְךָ ד' ע"ב שְׁפַד-שְׁפַד)

וּמִחֲמַדִּים, תְּמוּרַת הַצַּעַר שֶׁנִּצְטַעֲרַת עַל יוֹסֵף שֶׁנִּפְרַד מִמֶּךָ כְּשֶׁהָיָה בֶּן שֶׁבַע עֲשָׂרָה שָׁנָה, הָדָא הוּא דְכַתִּיב וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שֶׁבַע עֲשָׂרָה שָׁנָה וְגוֹמַר שְׂאֵז חַי חַיִּים טוֹבִים יוֹתֵר מִכָּל יָמָיו. תָּנָא, כּל אֵינוֹן שְׁנִין שְׁכִינְתָּא יִקְרָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲמִיָּה אֲשֶׁתְּפַחָא וְלִמְדֵנוּ שֶׁכָּל אֲוֹתָם הַשְּׁנִים הַשְּׁכִינָה שֶׁהִיא כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵיחָה נִמְצְאָת עִמּוֹ, וּבְגִין כְּךָ חַיִּים אֶקְרוּן לְכֵן אֲוֹתָם הַשְּׁנִים נִקְרְאוֹת חַיִּים, רְצוּנוֹ לומר שֶׁלֹּא חַיִּים הַגִּשְׁמִיִּים בְּתַעֲנוּגוֹת בְּנֵי אָדָם נִקְרְאוּ חַיִּים, אֶלָּא הַחַיִּים אֲשֶׁר יְחִיָּה הָאָדָם בְּדַבְּקוֹת בּוֹרְאוֹ.

(דף רטו ע"ב, ובכּיאוּרֵינוּ כַּרְךָ ד' ע"ב שְׁפַד-שְׁפַד)

שְׂמֻחָה שֶׁל מִצְוָה מְמִשִּׁיכָה עַל הָאָדָם הַשְּׂרָאָת הַשְּׁכִינָה

תָּא חֲזִי פְתִיב בָּא וְרָאָה מַה פְּתִיב וְתַחֲי רִוַח יַעֲקֹב אֲבִיָּהֶם, וְאָמַר אֲתַחֲזִי דְהָא בְּקַדְמִיתָא מִית הוּא הוּא רִוַחָא דִּילִיָּה נִרְאָה כִּי בְּתַחֲלָה הָיָה מֵת הָרוּחַ שְׁלוֹ, וְלֹא הוּא מִתְפִּוּיִן לְקַבְלָא רִוַחָא אַחֲרָא וְלֹא הָיָה מִתְפִּוּיִן לְקַבֵּל רִוַח אַחֲרָת דְּהֵינּוּ אֶת הַנְּשֻׁמָּה וְהַשְּׂרָאָת הַשְּׁכִינָה, וְרְצוּנוֹ לומר שֶׁכִּמוֹ שֶׁהַגּוֹף חִיּוּתוֹ הִיא הַנִּפְשׁ, בֶּן רִוַח הָאָדָם חִיּוּתוֹ הַנְּשֻׁמָּה וְהַשְּׁכִינָה הַשׁוֹרָה עַל הַנְּשֻׁמָּה, דְהָא רִוַחָא דְלַעֲיִלָּא לֹא שְׂרִיא בְּרִיקְנִיָּא כִּי רִוַח הַעֲלִיּוֹן שֶׁהִיא הַשְּׂרָאָת הַשְּׁכִינָה אֵינָה שׁוֹרָה בְּמִקּוּם רַק דְּהֵינּוּ בְּאָדָם שְׂאִין לוֹ נְשֻׁמָּה, לְכֵן עֲתָה שְׂשֻׁמַע הַבְּשׁוּרָה שְׁעוֹד יוֹסֵף חַי זָכָה אֶל הַנְּשֻׁמָּה וּמִיד וְתַחֲי רִוַח יַעֲקֹב.

בפנימיות דברי יעקב היו סתומים הרבה עתידות שיהיו בעת הגאולה

ואי תימא דלא גלי מאי דבעא לגלאה, אי הכי אמאי פתיב באורייתא מלה דיעקב שלימא, ואתפגים לבתר ולא אשתלים מלה, אלא ודאי אשתלים כל מה דאצטריך לגלאה, גלי וסתים.

אמר מלה וגלי לבר, וסתים לגו, ומלה דאורייתא לא אתפגים לעלמין, וכלא הוא סתים ביה באורייתא, בגין דאורייתא הוא שלימו דכלא, שלימו דלעילא ותתא, ולא אית מלה או את באורייתא פגימו, ויעקב כל מה דאצטריך ליה למימר אמר, אבל גלי וסתים, ולא פגים מפל מה דבעא אפילו אות אחת.

רבי יהודה ורבי יוסי הוו יתבי יומא חד אפתחא דלוד, אמר רבי יוסי לרבי יהודה, הא דחמינן דיעקב בריה לבנוי, חמינן ממה דכתיב ויברך אותם, אבל אן ברכתא דלהון, אמר ליה כלא ברכאן אינון דבריה להו, כגון יהודה אתה יודוך אחיך, דן ידין עמו, מאשר שמנה לחמו, וכן פלהו, אבל מה דבעי לגלי לון לא גלי, דבעא לגלאה להו את הקץ.

מתוק מדבש

אמר ויעקב כל מה שהיה צריך לו לומר אמר, אבל גלי וסתים אבל גלה לפי שעה וסתם את העתידות, ולא פגים מפל מה דבעא אפילו אות אחת ולא נפגם ולא נחסר מפל מה שרצה לגלות אפילו אות אחת.

רבי יהודה ורבי יוסי הוו יתבי יומא חד אפתחא דלוד רבי יהודה ורבי יוסי היו יושבים יום אחד על יד הפתח של העיר לוד, אמר רבי יוסי לרבי יהודה שאל ממנו הא דחמינן דיעקב בריה לבנוי מה שאנו רואים שיעקב ברח את בניו, חמינן ממה דכתיב ויברך אותם אנו רואים ממה שכתוב ויברך אותם, משמע שברך לכל אחד לבדו מדלא כתוב ויברכם, אבל אן ברכתא דלהון אבל אנה הם הברכות שלהם, הלא רב דבריו נראים שהגיד להם עתידות ולא נראה שברך אותם, אמר ליה רבי יהודה לרבי יוסי, כלא ברכאן אינון דבריה להו הכל הם ברכות שברך אותם, כגון יהודה אתה יודוך אחיך, דן ידין עמו, מאשר שמנה לחמו, וכן פלהו שברך את כלם אלא שהברכות סתומות בתוף דבריו, אבל מה דבעי לגלי לון לא גלי אבל מה שרצה לגלות לא גלה, דבעא לגלאה להו את הקץ שרצה לגלות להם את הקץ ולא גלה.

(דף רלד ע"ב, ובבאורינו כרך ד עמ' תרא-תרב)

בפנימיות דברי יעקב היו סתומים הרבה עתידות שיהיו בעת הגאולה

ואי תימא דלא גלי מאי דבעא לגלאה ואם תאמר שיעקב לא גלה מה שרצה לגלות, אי הכי אמאי פתיב באורייתא מלה דיעקב שלימא אם כן למה כתוב בתורה דבריו של יעקב השלם שרצה לגלות את הקץ, ואתפגים לבתר ולא אשתלים מלה ונפגם אחר כך שלא נשלם הדבר ולא גלה מה שרצה לגלות, אלא ודאי אשתלים כל מה דאצטריך לגלאה אלא ודאי נשלם וגלה כל מה שהיה צריך לגלות, אלא גלי וסתים גלה וסתם.

ומפרש אמר מלה וגלי לבר אמר דבר וגלה לחוץ, רצונו לומר שגלה בחיצוניות דבריו מה שהיה מוכן לשעתו, וסתים לגו וסתם בפנים, רצונו לומר בפנימיות דבריו היו סתומים הרבה עתידות מה שיהיה בעת הגאולה וכדומה, ומלה דאורייתא לא אתפגים לעלמין ודבר שבתורה אינו נפגם לעולם, וכלא הוא סתים ביה באורייתא והכל הוא סתום בתורה, בגין דאורייתא הוא שלימו דכלא לפי שהתורה היא שלמות הכל, דהיינו שלימו דלעילא ותתא שלמות של מעלה ושל מטה, ולא אית מלה או את באורייתא פגימו ואין מלה או אות בתורה שהיא פגומה, ויעקב כל מה דאצטריך ליה למימר

לקבלת העלון מודי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

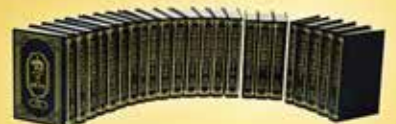
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"וכלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)